

Vídeopoema per a llépols. I per a llépols de la poesia. L'autor del poema següent és [Mário Cesariny](#), un pintor i poeta no massa conegut entre nosaltres, considerat el principal representant del [surrealisme portuguès](#). Ben llegits, els versos no semblen tan *dolços*, però això ja ho jutjareu vosaltres. De fet, pel seu sarcasme, reblat a colps d'anàfora i simples apariats, classificaren el poema com a [satíric](#). Uns aclariments per a poder entendre un referent i tres referències del poema: 1) Hi ha un poema de [Pessoa](#), sota l'heterònim d'Álvaro do Campos, titulat [Tabacaria](#) (1928), i la [crítica](#) ha volgut veure una certa paròdia en aquesta *Pastelaria*: «*L'hipertext de Cesariny representa una mena de rèplica carnavalesca de l'hipotext de Pessoa*». Cesariny desdenya les cosmovisions i se'n riu de «*la introspecció excessiva que porta el poeta (l'home) a l'etapa de la nàusea i la decadència*». De fet, a *Tabacaria* hi ha un moment en què Pessoa diu: «*Menja xocolatines, petita; / menja xocolatines! / Mira, no hi ha més metafísica en el món que les xocolatines. / Mira, totes les religions no ensenyen res més que la confiteria*». 2) La [bola](#) és un pastís típic de Portugal, més coneguda com a [Bola de Berlim](#), anomenada també [Berlinesa](#) (a les comarques de Castelló també s'elaboren una delícies molt paregudes que nosaltres tenim batejades amb el nom de [Pilotes de Frare](#)). 3) [Madame Blanche](#) és el títol d'una pel·lícula de 1933 («*The secret of madame Blanche*»), que tenia una corista per protagonista; tinc entès que també era el nom d'un [bordell](#) localitzat a la Rua da Misericórdia de Lisboa, on curiosament hi ha una [pastelaria](#) anomenada *Flor do mundo*. 4) Sembla que la [parola](#) o [parolada](#) és una [festa de disfreses](#) portuguesa. Per a acabar, dir-vos que d'aquest autor també podeu trobar, en xarxa, el «*Manual de Prestidigitação*», amb versions castellaneres de l'escriptor [Xulio Ricardo Trigo](#).

[Versió MP3](#)

PASTELARIA

Afinal o que importa não é a literatura
nem a crítica de arte nem a câmara escura

Afinal o que importa não é bem o negócio
nem o ter dinheiro ao lado de ter horas de ócio

Afinal o que importa não é ser novo e galante
- ele há tanta maneira de compor uma estante

Afinal o que importa é não ter medo: fechar os olhos frente ao precipício
e cair verticalmente no vício

Não é verdade rapaz? E amanhã há bola
antes de haver cinema madame blanche e parola

Que afinal o que importa não é haver gente com fome
porque assim como assim ainda há muita gente que come

Que afinal o que importa é não ter medo
de chamar o gerente e dizer muito alto ao pé de muita gente:
Gerente! Este leite está azedo!

Que afinal o que importa é pôr ao alto a gola do peludo
à saída da pastelaria, e lá fora - ah, lá fora! - rir de tudo

No riso admirável de quem sabe e gosta
ter lavados e muitos dentes brancos à mostra

Mário Cesariny, de «*Nobilíssima Visão*», Lisboa, 1959 | [Blog](#)

PASTISSERIA

(versió de Josep Porcar)

Al final el que importa no és la literatura
ni tampoc la crítica d'art ni la sala obscura

Al final el que importa no és fer un bon negoci
ni tenir diners i a l'ensems tenir hores d'oci

Al final el que importa no és ser un jove bonhomiós
-que tantes opcions té per a muntar un aparador

Al final el que importa és no tenir por: cloure els ulls abocat al precipici
i caure verticalment en el vici

No és veritat, nen? I demà hi haurà bola
abans que cinema madame blanche i paraola

Que al final el que importa no és tenir gent amb fam
perquè així com així hi haurà molta gent menjant

Que al final el que importa és no tenir por
d'avisar el gerent i escridassar-lo davant molta gent:
Gerent! Aquesta llet... quina agror!

Que al final el que importa és agafar l'abric, pujar-se el coll
i, en sortir de la pastisseria, allà fora -ah allà forà!- riure's de tot

Amb el riure imponent de qui ho sap i està molt content
de lluir-les netes, moltes i blanques, les seues dents